

Hierarkiet i det offentlige aftalesystem

FAKTA

Jesper Due, Jørgen Steen Madsen og Mikkel Mailand

Det er hovedreglen, at det er staten – med finansministeren i spidsen – der lægger linjen i de overordnede spørgsmål ved overenskomstforhandlingerne i den offentlige sektor. Dette gælder ikke mindst den samlede økonomiske ramme. Normalt slutter det statslige område forhandlingerne først, men i enkelte tilfælde er det kommunale område gået i front. I disse tilfælde har der dog været tale om forlig inden for en samlet økonomisk ramme, der er acceptabel for den statslige arbejdsgiver. Finansministeren bliver på den måde en meget central figur i den offentlige sektors overenskomster, idet ministeren har en tredobbelt rolle – som kassefører for samfundsøkonomien, forvalter og øverste arbejdsgiverrepræsentant.

Det skal i den forbindelse også nævnes, at regeringen også styrer kommuner og regioner gennem indgåelse af de årlige økonomiaftale. Hermed lægges loft over handlefriheden – også når det gælder de kommunale og regionale arbejdsgivers rammer for overenskomstforhandlingerne med lønmodtagernes repræsentanter.

Hierarkiet oppefra og ned

Hierarkiet i det offentlige aftalesystem kan opstilles på følgende måde:

- 1) Det overordnede økonomiske niveau afgøres ved det statslige bord direkte mellem finansministeren og CFU eller indirekte af finansministeren gennem koordinering med kommuner og regioner.
- 2) Kommunerne lægger, ud fra den overordnede ramme og reguleringsordningen, linjerne for det kommunale og regionale område i forhandlinger med Forhandlingsfællesskabet. Der er mulighed for tilpasning i forhold til de særlige forhold i den kommunale sektor.

3) Regionerne med staten på sidelinjen i RLTN bindes af de overordnede linjer, der er lagt på det statslige og kommunale område, men kan gennem forhandlinger med Forhandlingsfællesskabet sikre en tilpasning i forhold til særlige regionale forhold.

4) Hierarkiet kan således på arbejdsgiversiden fastslås som følger: 1) Finansministeren og Moderniseringsstyrelsen (tidligere Personalestyrelsen), 2) KL og 3) Danske Regioner. Hierarkiet kan på lønmodtagersiden tilsvarende opstilles på følgende måde: 1) CFU, 2) Forhandlingsfællesskabet.

Det skal understreges, at hierarkiet primært gælder de helt generelle, tværgående spørgsmål som den samlede ramme og reguleringsordningen i forhold til lønudviklingen i den private sektor. I mange andre spørgsmål har der udviklet sig forskellige systemer på de offentlige hovedområder og dermed også etableret en udstrakt frihed til, at parterne kan følge deres egne veje. Det gælder fx væsentlige forhold som lokal løndannelse / Ny Løn og samarbejdssystemet. Herigennem har det også været muligt for det kommunale område i væsentlige spørgsmål at lægge linjen. Det gjaldt fx med indførelse af fuld løn under barselsorlov og arbejdsmarkedspension i 1989.

Hierarkiet igennem årene

Frem til og med OK2005 var regeringen repræsenteret i Kommunernes Lønningsnævn, hvor de formelle mandater blev givet til forhandlingerne på det kommunale og amtslige område, og hvor den formelle godkendelse af forlig fandt sted. Reelt kunne de kommunale og amtslige arbejdsgiverparter dog – inden for de overordnede rammer – styre deres egne forhandlinger suverænt.

Denne situation blev ændret med kommunalreformen fra 1. januar 2007. De nye regioner har en mindre selvstændig status end amterne, hvorimod kommunerne ikke har fået ændret deres position. Det har givet sig udtryk i, at der nu er to adskilte nævn henholdsvis for kommunerne – svarende til det hidtidige system – og for regionerne – med den væsentlige ændring, at statens repræsentant har vetoret. Personalestyrelsen (forløberen for Moderniseringsstyrelsen) og finansministeren udtalte i 2008, at denne ret kun vil blive brugt under helt ekstraordinære omstændigheder. Men det er ikke desto mindre formelt juridisk en indskrænkning af handlefriheden i Regionernes Lønnings- og Takstnævn (RLTN).

Ændringerne af lønningsnævnene betyder ikke, at KL i modsætning til Danske Regioner kan agere fuldstændigt selvstændigt. Der foregår en løbende koordinering med Moderniseringsstyrelsen (tidligere Personalestyrelsen) og finansministeren – ligesom der på lønmodtagersiden er en gensidig koordinering på tværs af det statslige og det kommunale område. En koordinering som er blevet øget med etableringen af Forhandlingsfællesskabet i 2015 (se herunder).

Til og med OK2008 var forhandlingsfællesskabet KTO for lønmodtagergrupperne på det regionale/amtskommunale område den centrale koordinerende modpart for KL og RLTN. Da Sundhedskartellet efter OK 2002 forlod KTO, kom deres realitetsforhandlinger således til at foregå i forlængelse af aftalerne mellem KL og KTO samt RLTN og KTO. Det var således KTO, der med de

respektive arbejdsgivere, fastlagde de overordnede linjer. Men inden for de dermed fastsatte rammer kunne fx Sundhedskartellet aftale en tilpasning i forhold til medlemsgruppernes særlige vilkår med arbejdsgiverne.

I optakten til *OK2011* var det imidlertid ikke muligt at indgå en fælles forhandlingsaftale for de tværgående forhandlinger med alle medlemmer af KTO på det regionale område. FOA og AC var ikke en del af køreplansaftalen. På baggrund af drøftelser mellem parterne blev man dog enige om så vidt muligt at forhandle fælles tværgående krav sammen – det gjaldt også med Sundhedskartellet. Enhver part kunne dog på et hvilket som helst tidspunkt vælge at udgå af de fælles forhandlinger for et givent emne eller tema.

I optakten til *OK2013* lykkedes det derimod de fire forhandlingsfællesskaber at indgå en fælles køreplansaftale. Forhandlinger af alle generelle temaer og generelle aftaler foregik derfor i udgangspunktet i fællesskab mellem RTLN på den ene side og KTO, Sundhedskartellet, AC og FOA på den anden side. Men, som det var tilfældet i 2011, kunne hver af de fire forhandlingsfællesskaber på lønmodtagersiden på et hvilket som helst tidspunkt meddele, at de ikke indgår i forhandlinger om et generelt tema eller aftale.

Op til *OK2015* blev der endeligt etableret et samlet kommunalt og regionalt forhandlingsfællesskab. Kommunale Tjenestemænds Organisation (KTO) og Sundhedskartellet (SHK) etablerede således i oktober 2014 Forhandlingsfællesskabet. Der var således kun ét kommunalt og ét regionalt bord til de generelle forhandlinger, hvor Forhandlingsfællesskabet mødtes med henholdsvis KL og RLTN. Det samme kommer til at gøre sig gældende for *OK 2018*, hvor der ikke er ændret i de formelle strukturer fra *OK2015*.

FAOS
29.11.17